

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Medardi Episcopi & Confessoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

Corpus verò in terris conditum multis admodum miraculis clarum, cuius apud Deum meriti esset, egregie declaravit.

VITA S. MEDARDI EPISCOPI NO-
niomensis. ex ea qua est per Fortunatum presbyterum. Migravit ex hac vita anno Domini 556.

Beatissimus Medardus egregie sanctitatis vir, pater Nectardo, matre verò Protagia genitus apud Salerniacum, hæreditariam prædecessorum suorum possessionem, natus atque altus est. Et itaque sanctus sub parentum tutela diligenter educatus, studioque literarum adhibitus, breui temporis spatio præ cæteris consodalibus suis scientiæ limine eminentiùs claruit. Porro adhuc puer præcipuo quodam pauperum aléctorum studentebatur: adeò ut frequenter & cibum & vestimentis sibi necessarium detraheres, ac pauperibus volè admodum largiretur. Et quanquam non ea propter parentum indignationem incurrens, pius tamè puer cui pauperum cura assiduo sub ore vivebat, nullo modo ab eo benefaciendū reuocari poterat.

Cum die quodam parens eius ex itinere fessus, equos suos in prato viridi custodiendos committens, fortuito hominè quendam ephippijs onustum transire videret, percunctari puer cœpit, quare tanta tam graui onere onustus incederet: cumque via satis laboris ac molestiæ adferret. Cumque iussu voce responderet, equum suum casu decessisse, puer, qua erat benignitate, statim vnum eius equis obtulit, ac hæstranti viatori precum obtrusit. Eques tam insperato munere oblatatus cum multis gratiarum actionibus laudatus cessit.

Post

Junij 8.
Patria eius.

Benignitas
eius in pauperes.

Aquila eun-
a pluua tu-
etur.

Post eius discessum cum iam instructo prandio puer per quendam seruitorum ad mensam vocaretur, ille qui ad id missus venerat, eminens prospiciens, vidit puerum propter effusam imbrium vim latebras quarentem: & ecce aquila ex panis super eum alis volitans tam congruenter puerum cooperuit, ut cum circumquaque pluma illa grassaretur, puer tamen nullam eius iniuriam perciperet. Quo viso seruulus ingenii sane admiratione captus cocitus reuertitur, & parentibus totique familiae non sine multa stupefactione, aquile super puerum ex ordine pandit obumbrationem. Illi auditis mirabilibus ruunt certatim ad locum, si forte visu etiam probare possent, quod auditu didicerant. Vbi vero illo ventum est, intuentur diligentius & ipso suorum oculorum testimonio miraculum veraciter consentunt. Pater & mater praegaudio super filium illachrymantes Deo puerum commendant, ac non sine multa deuotione charissimae suae sobolis innocentiam retractant. Inter haec milites, quibus equorum cura incumberebat, recensitis equis, vnum deesse reperiunt: quem a puero indagantes, blandè ac leniter paruulum demulcent, instanter ab eo requirentes, si quam per eum damni huius adiuuare possent recuperationem. Cumque a familia de causa & priuatim & publice argueretur, appropinquans patri rem ei ex ordine pandit. Miratur pater filij benignitatem, & licet damni aliquantum sibi non ignoraret imminere, tamen deoptima pueri indole sibi gratulatus est plurimum. Interim Christus Dominus qui nulla re magis, quam benignè faciendi disciplina delectatur, ipso eodem momento, magnum subito dignatus est declarare miraculum. Nam cum denuo equorum suorum

Equus dicitur
nihilus resti-
tuitur.

scitè recenserent numerum diuina sic operâte ma-
festate, totam eorū integritatem ex improviso re-
periunt. Mirantur astantes, familia cuncta lætatur.
Pater cū matre filium q̄ familiariter amplexatur,
& vt in altiora se subrigat, lachrymabiliter cohortan-
tatur. Fili, aiunt, omnia nostra tua sunt: Tuo, aiūt,
& nostro, vt tibi visum fuerit, in Dei gratia vterq̄
patrimonio: vt nos tecū consortes perēnis vitę ha-
beas in præmio. Nō diffidebāt enim se eius oratiōe
inluari quē tātis à Deo virtutib⁹ illustrari videbāt.

Accidit postmodū, vt inter indigenas de termi-
nis nō modica oriretur altercatio. Cumq̄; post lon-
gam contentionem ad dirimenda agriculturę suę
processissent cōfinia, contigit & puerum Medardū
esse. Vbi verò ventum est ad locū, cūm diuersi di-
uisa sentirēt, puer cernens lapidem terrę fixū, qui
eorum terminos distinguebat, super eum pedem
iiecit, dicēs: Hic est terminus & huius cōtentionis
iames certissimus. Et ecce ad leuissimū eius conta-
ctum lapis ille itā subsidit, velut cera à facie cāden-
tis ferri liq̄scit. Apparet equidē figura plātę pedis
in eadē caute aded subtiliter expressa, vt nullo
artificio expressius exsculpi possit. Ita cōtentione
lata Dñm, qui magna operatur in minimis, glo-
rificares, redierunt in sua. Extat idē lapis in hodie-
risq̄; diē, magnaq̄; apud oēs veneratiōis habetur.
Perspicientes autem boni parētes bonę sobolis
indolem, Episcopo eum, qui tunc Viromandēsi
erat ecclesię, cōmendauerunt, qui eum beneuo-
lenter admodū educauit. Decursis autē magna cū
sanctitatis laude inferiorū graduū ordinib⁹, tādē
de clericali coactus est ad officiū. Postquam verò
in suū so-
licitē

Vestigium
dis eius in
saxo perdu-
rat.

Fic sacra
des.

mundē

Creatur Vi-
romandensis
Episcopus.

mundo non dedignatus est declarare. Interea Viromandensis antistes magno sui relicto desiderio ad superos migravit: & Medardus licet inuitus ad ecclesiastica gubernacula admotus est. Quod verò inuitus suscepit, feliciter & intèrè administravit. Plurimos siquidem de ipsis mortis faucibus ad vitam & verbo & exemplo reuocauit. Verum cum vniuersa fere Gallia ante deuastata esset, quàm ad eam Sedem promoueretur, & adhuc infinitis subiecta miseris, intolerabilibus Vandalorum, Hunnorum, Hungarorum & aliarum gentium irruptiones lamentareretur: prorsus ut præ nimia desolatione ad internecionem vsque indigenæ omnes pœnè denegassent; vir sanctus Viromandensem Sedem, satis vsus cōsilio, Nouiomum transtulit. Dum autem hæc fiunt Eleutherius Tornacensis Antistes (qui à puero intima familiaritate Medardo coniunctus fuerat) vite munere sanctè perfunctus ad celos migravit, & Medardus regis ac procerū ac plebis denique totius voluntate, eiusdem ecclesiæ curam suscipere cogitur. Igitur cum importunis populi clamoribus volens nolensque ad eam pariter dignitatem traheretur, paruit vir sanctus & duas illas ecclesias, vtrique tamen Cathedrali suo honore permanentes, vnam fecit. Ibi verò quot & quantas a fera & barbara planè gente & idolorum superstitioni nefariè addictæ, passus sit iniurias, nullis verbis explicari potest. Vicit tamen viri sancti constantia impios eorum conatus, quibus non raro ad supplicium eum expetebant. Vicit, inquam, & duriora adamante infidelium corda pietatis studio ita molliuit, ut ferocem illam Flandrensiū gentem suæ Nouiomensi ecclesiæ associasse gauderet: quas totis quindecim annis, licet aliquo itinere

Episcopat-
Nouiomum
instituitur.

Suscipit eam
ecclesiæ
Tornacensis.

interitum
formar
Huius
te trans
ptus mig
rius R
mortem
bus & a
tus eius
lchryma
umeris
Suessioni
ad feretru
te qua mir
recepit.
Cum ve
quidã vastr
unctus, pe
ne multa
Confessoris
mnia diffi
mpedum
te lætitud
ma memb
loris colum
sinto gratu
timulo deso
al celos eu
Peractis a
lotarius vi
morare vo
geberto fili
signi opere
gento ac tie

inernallo remota essent, ad diuinum cultum informare non destitit.

Huius autem temporis spatio in omni sanctitate transacta grauiissima corporis infirmitate correptus migravit ad Dominum. Ijs forte diebus Clotarius Rex decumbentem inuulerat, atque ut se post mortem Sueffionem transferri pateretur, & precibus & auctoritate peruenit. Itaque ut primum obitus eius certior factus est, per medias plorantium lachrymas cum Episcopis irrumperens rex suis iugiter meris corpus sanctissimum sustulit, & ad vrben. Sueffionicam traustulit. In via vero coecus quidam ad feretrum accessit eiusque contactu, fidei virtute qua mirabiliter incensus erat, oculorum lumen recepit.

Obitus eius
ex Clotarius suis hūmeris cotpus gestat.

Cum verò ad locum sepulture peruentum esset, quidam vastis cathenarum loris brachia surasque demectus, per medias sese properasium turmas non sine multa difficultate iniecit. Cui mox ut sancti Confessoris concessum est tangere operimentum, omnia dissiluire repagula cathenarum, diruptisque impedium vinculis, cum multa gratiarum actione letabundus exultabat. Postquam verò sacratissima membra tumulo clausa fuere dua niuei cantharis columbae caelitūs demissa alarum applausu sancto gratulari visa sunt: & ecce alia quaedam de tumulo descendens pari candore cum duabus illis in celos euolauit.

Peractis autem beatissimi athletae inferijs Rex Clotarius viri sancti corpus nouae ecclesiae fabrica honorare voluit, sed morte praeventus id negotij Geberto filio suo commisit; qui ecclesiam, sancti operi visendam, construxit & auro atque argento ac necessarijs in officio ecclesiastico ornamento

FFF

mento

mentorū varietatibus exornauit egregiè, ac postremò censu redditibusque regijs excellenter ditauit: & quod multo præclaris est viros pietate & eruditione præstantes vndequique euocauit: qui die nocteq; diuinis ibidem Deo laudes exoluerēt. Ibi verò per beatissimi Põtificis Medardi meritum gloriosa fulgent miracula: ibi varijs detenti infirmitatibus grata consequuntur remedia: ibi peccatores graui conscientie pondere pressi subleuamini sentiunt & Christi gratiam abundanter obtinent: quam nobis idem Dominus sancti Confessoris sui intercessione quoque largiri dignetur.

MARTYRIVM SS. PRIMI ET FÆLICIANI. ex eo quod est apud Surium. Passi sunt anno

Domini 303. Marcell. Pap. 7. Dioclet. & Max. 20.

Turij 9.

Primus & Fælicianus ciues Romani, ac Christianæ religionis cultores eximijs, eam maxime ob rem compræhensi & in vincula missi sunt: quòd idola negarent se responsa dare posse, nisi prius hi duo athletæ dijs sacrificarent. Sed cum illi Christi bonitate egregiè confisi non modo vincula sed mille mortis genera impio demoniorum cultui præponerent, lætique carceris squalorem vinciti subirent, nocte concubia Angelus Domini fractis cathenarum vinculis illas abire cõcessit.

Angelus eos
è carcere
liberat.

Post dies verò aliquot iterum compræhensi, Imperatorib; Diocletiano & Maximiano oblati sunt, qui eos ad phanū Hereulis deduci iusserunt, vt ibi idolo offerrent. At illi, spreto eorum imperio, constanter amentiam redarguerunt impietatemque detestati sunt. Igitur carnifices cum eernerent beatos martyres in cõfessione Christi immobiles, mentem in desiderio habere, virgis eos crudeliter ca-